

Mødet genoptoges Kl. 7.

R. Nielsen (Præstø Amts 4de Valgkreds): Naar vi behandle de foreliggende Lovforslag, ledes Tanken uvilkaarlig tilbage til den 8de September, da Budskabet kom, at Alberti havde meldt sig som Bedrager og Falskner. Det er vist temmelig sikkert, at ikke en Gang hans argeste Modstandere havde tænkt sig, at Alberti var en Falskner, og derfor var det, Slaget ramte haardt. Og Virkningen var en dobbelt, dels i moralsk og dels i materiel Henseende. Jeg fristes til at sige, at for mit Vedkommende var det moralske Slag det haardeste. Skønt jeg er en af dem, der tabe Tusinder ved ham, var det moralske Slag det haardeste for mig. Det smertes mig, at jeg har været Tillidsmand for saadan en Skurk.

Det kan ikke nægtes, at Slaget har været haardest for det Parti, hvori han stod. Vi ere paa en Maade gaaede i Borgen for ham, og det er det, der smertes. Men det er sikkert, at det er ikke alene det Parti, jeg tilhører, der har Ansvar overfor Alberti. Der er fremført forskellige Grunde, hvorfor Alberti kunde naa at komme saa højt op som paa den Plads, hvor han stod, og der er spurgt: hvor kunde det ske? Her kommer jeg til at tænke paa, at der er et andet Parti, som maaske ogsaa har sin Skyld og har bidraget til, at han er naaet op paa den Plads og kunde udøve sine Bedragerier. Der blev i Eftermiddags sagt af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), at Eksporthandlingen var et Barn af Bondestandens Sparekasse. Jeg kunde fristes til at sige, at Alberti er et Barn af Højre. Thi hvem var det, der satte ham her ind i Tinget i 1892? Det var Højre sammen med en Del af Venstre. Derved, at han kom herind i Partiet, var det, at Lejligheden gaves ham til at avancere Trin for Trin op til den Plads, hvor han kom.

Derfor siger jeg, at det er ikke alene det Parti, jeg tilhører, der har Ansvar for Albertis Ophøjelse. Vi have — det vedkender jeg mig — et stort Ansvar, og vi ere gaaede i Borgen for ham, hvor vi ikke skulde, men naar vi se de Angreb, der ere rettede paa Alberti af vore Modstanderes Blade, særlig „Politiken“, frem-

gaar det, at deres Meningsfæller heller ikke have troet paa Angrebene Værd, thi de blive jo ramte pekuniært lige saa vel som vi, og havde de troet paa Betydningen af disse Angreb, havde de varet sig. Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christen) sagde i Gaar, at de, som have kautioneret for Alberti, have et stort Ansvar. Ja vel, jeg vedkender mig mit Ansvar, men det ærede Medlem fra Sorø skal ogsaa vedkende sig sit, thi vi have begge kautioneret for Alberti den 30. Maj forrige Aar, idet vi begge to afgav vor Stemme paa ham som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Der blev sagt af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), at efter den Generalforsamling og det, som der blev afsløret, maatte ethvert Menneske kunne se, at det her var forkert fat. Men det ærede Medlem fra Sorø og jeg kunde ikke se det, for saa havde vi ikke stemt paa Alberti, og jeg mener, at det ærede Medlem som tidligere Revisor skulde have haft lidt bedre Betingelser end jeg for at kigge indenfor. Derfor siger jeg: Vi skulle alle vedkende os det Ansvar, vi have for Katastrofen, for, at Alberti har kunnet udføre sine Bedragerier.

Det smertes mig, at jeg stemte for Alberti hin 30. Maj, og jeg er sikker paa, at saadan gaar det alle, som stemte paa ham. Men det harmer mig oprigtigt, at jeg efter Generalforsamlingen sammen med det ærede Medlem fra Sorø deltog i et Leveraab, i et hegejstret Hurraraab for Alberti. Vi skulle vedkende os det Ansvar, vi have. Det kan ikke hjælpe, vi lægge Ansvar over paa de enkelte. Vi ere tilbøjelige til under Forhandlingerne her at skyde Ansvar over paa enkelte Personer. Men vi have Ansvar mere eller mindre, alle vi, der have bidraget til at hæve ham op paa de Pladser, han indtog. En Ting er jeg glad ved, og det er, at jeg aldrig har modtaget nogen Naadesbevisning af Alberti. Hvis jeg havde modtaget noget saadant, vilde jeg kaste det fra mig med Afsky og vaske mine Hænder, og jeg tænker, at ærede Medlemmer af de andre Partier, som have modtaget Naadesbevisninger af Alberti, ville kaste dem bort og vaske deres Hænder. Thi det vilde dog minde for meget om Bedrageren, hver Gang man skulde have sit Honorar for den Plads, han havde sat en paa.

Hvad de materielle Følger angaar, er det sikkert, som det stærkt er fremhævet af det ærede Medlem fra Skelskør (R. An-